

A német ökumenizmus

Németország a 16. században a reformáció anyaországa – az egyházszakadás motorja volt. Hatására azután új keresztény közösségek és szekták százai keletkeztek, amelyek Rómától – a pápától és a tanítóhivataltól – leváltak, és saját hit-elképzeléssel gyakorolták a vallást.

Más keresztény nemzetekkel szemben Németországban a keresztények helyzete egyedi.

A jelenlegi statisztikai adatok szerint a 82 millió lakosból 27 millió evangélikus és 27 millió katolikus él az országban. Ez nagyjából azonos arány.

A katolikus és evangélikus vallások keveredése a házasságkötések révén jelentősen megszorodott, amely a vallások különös egymáshoz közeledését is jelenti, ami manapság hirdetett tolerancia és vallások közti egyenlőség gondolata tovább erősít. Emiatt az ökumenizmus is nagyobb szerepet játszik itt, mint máshol a világon.

Németország a 16. században az egyházszakadás motorja volt, és nagyon valószínű, hogy az utolsó nagy szakadás motorja is lesz, amikor a német katolikusok (a legtöbb) leválnak Rómától, a pápától és a tanítóhivataltól.

Ebben az országban már nagyon előre haladottak az előkészületek a már leírt hamis egyház és hamis Krisztus számára. Az is kedvezően hat, hogy a mai generáció katolikusainak nagy része már nem ismeri a hit- és alapigazságokat.

Ez a helyzet vezetett a 2003-as, a közös úrvacsorával kapcsolatos körkérdés eredményéhez is.

Szörnyű alap készül a sikeres ökumenizmushoz.

Meglepő, ha végiggondoljuk, hogy a nagy egyház- és istenellenes hatalmak Németországból indultak ki.

- 1517 – El Rómától – egyedül a Biblia!;
Reformáció Németországban;
Elszakadás Rómától.
- 1717 – El a Bibliától – egyedül az ész!;
A felvilágosodás kezdete;
A londoni nagypáholy alapítása 1717. június 24.
– A két vadállat születése (Jel 13,1; 13,11),
a szabadkőművesek.

Megjegyezhetjük, hogy a londoni nagypáholyt az angolok alapították. Ez igaz. De figyelembe kell venni a következőket is:

1782. július 16. a wilhelmsbadi kongresszuson szövetséget kötöttek az illuminátusok és a szabadkőművesek.

Az illuminátus rendet 1776. május elsején. Dr. Adam Weisshaupt, az ingolstadtai egyetem katolikus egyházi professzora alapította.

Az „illuminatus” név a Lucifer szóból ered, amely „fényhozót” vagy „rendkívüli ragyogással megáldott lényt” jelent (lásd Iz 14,12).

- 1917 – El Istentől – egyedül az anyag!;
Bolsevik forradalom;
A marxista kommunizmus hatalomra jutása
Oroszországban
(A vörös sárkány születése, Jel 12,3).
- 2017 – egy ökumenikus egyház alapítása
minden keresztény vallás egyesítésével,
melyhez a legtöbb katolikus is csatlakozik
a „római” előtag elhagyásával. Akkor majd
Rómához, a pápához és a tanítóhivatalhoz
már csak a kis maradék marad hű.

2017 – az állókép – a szobor – bálvány?

Ha a Madonna azt mondja (1989-ben Don Gobbinak adott üzenetében), hogy a szabadkőművesek (1. és 2. vadállat) 1998-ra elfogják érni nagy céljukat, a hamis egyházat és a hamis Krisztust (bálvány-szobor), akkor kiindulhatunk abból, hogy a tervezés előkészületei már lezárultak. Ami még hiányzik, a nyilvános kikiáltás ideje. De ez nagyon gyorsan eljőhet, ha a meghatározott események és az időpont megfelelőek. Ha mindez megtörténik, akkor kinyílik az ajtó maga, az Antikrisztus személye előtt! Ő az, akit Pál a „kárhozat fiának” nevez, aki behatol Isten templomába (Vatikán), és Istennek akar látszani (2Tessz 2,3-4).

Akkor a kis maradéknak, a kis nyájnak nem lesz lehetősége arra, hogy nyilvánosan részt vegyen a szentmisén, és szentáldozáshoz járuljon, mivel ezt hivatalosan világszerte (véresen) üldözik. Tilos lesz a szentmise. A hamis ökumenikus egyház elismeri az Antikrisztust (legalábbis kezdetben), mert Dániel próféta azt mondja: *„S haragját a szent szövetségen tölti ki (római-katolikus Egyház). Hazafelé azok felé fordul figyelme, akik készen állnak rá, hogy elhagyják a szent szövetséget (akik elszakadnak a római-katolikus Egyháztól). Megjelennek hadai, meggyalázzák a szenteséges várat (a legszentebb Oltáriszentség), megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a vést hozó undokságot.”* (Dán 11,30-31)

A második vatikáni zsinat az ökumenizmust visszafordíthatatlannak ítélte.

A probléma mégis az, hogy sok német katolikus az ökumenizmus miatt itt-ott (a legszentebb Oltáriszentség lényeges kérdésénél például) veszít a hitéből valamit, sőt szemlélete miatt saját maga is ront a helyzeten. Tisztában vannak-e ezek a hívők a zsinati atyák utasításaival, mely így szól: „Semmi sem áll távolabb az ökumenizmustól, mint az a hamis megbékélési törekvés, amellyel a katolikus tanok tisztasága kárt szenved, és eredeti, valós jelentése

elhomályosul.” (11. sz. 240. old. Kis zsinati kézikönyv, Rahner/Vorgrimmler, 18. kiadás 1985., Herder, Freiburg)

Ilyen szemszögből egyszer kritikusabban utána kéne nézni a német ökumenizmus egyik jelszavának: „M megbékített különbség”, amit ima-malomszerűen állandóan sürgetnek.

A római-katolikus Egyház egyesítése az evangélikus és protestáns gyülekezettel a pápa és a tanítóhivatal közreműködésével nem lehetséges, és nem is fog bekövetkezni a lényeges, alapvető teológiai különbségek miatt. Megfigyelhető, hogy Róma a keleti ortodox Egyházakkal való ökumenikus törekvéseket tartja elsődlegesnek, mivel a különválásnak nincs heretikus (eretnek) háttere. Az utóbbi találkozások az ortodoxia képviselőivel, úgy tűnik, nagy reményekkel kecsegtetnek. Nézzük erre néhány példát:

»Bécs (www.kath.net 2008. április 24.) Hilarion Alfejev, Bécs és Ausztria orosz-ortodox püspöke egy interjúban kritizálta a „romantikus ökumenizmust”, amelyre a **Világegyház-tanács (!)** törekszik. Ezt az Interfax hírügynökség jelenti.

Egy bulgár magazinnal ellentétben úgy vélte, ezek az eszmék „nem életképesek”. Jobb lenne kiépíteni egy bilaterális és stratégiai szövetséget. Az ortodox egyházfő ezt mindenekelőtt a római-katolikus és az ortodox Egyház szövetségében látja. Szó szerint azt mondta: „Látnunk kell, hogy az ortodox és a katolikus hit már nem riválisok. Szövetségesek vagyunk. A rivalizálással örökre fel kell hagyni. Ha ezt megértjük, a térítéssel is felhagyunk. A protestánsok a kereszténységnek könnyebb (light) verzióját fejlesztették ki, mely apostoli szukcesszió, szentségek, dogmatikus tanok, keresztény erkölcsi normák nélkül tevékenykedik” – mondja.

Évszázados bűnöket nemcsak nem vesznek észre, hanem még pártolják is. Szó szerint így mondta Hilarion pátriárka: „Ha a keresztény közösségek kezdik megváltoztatni a kereszténység teológiai vagy morális tanait, modernné, politikailag korrektté akarják tenni, ez közvetlen út lenne a szellemi halálhoz...”«

Szembetűnök Róma erőfeszítései a zsidók irányába. Gondoljunk csak II. János Pál pápa 2000-ben tett izraeli látogatására, vagy amikor XVI. Benedek pápa a 2005-ben rendezett kölni világifjúsági találkozó idején ellátogatott a zsinagógába.

A világ helyzetének jövő drámai alakulása a zsidóságnál döntő változásokat hoz. A zsidók, ahogy a Jelenések könyvében áll, visszatérnek az Új és Örök szövetségbe, Krisztus Egyházába.

Pál így jövendöli ezt meg: *„Nem szeretném, testvérek, hogy tájékozatlanok maradjatok e titok dolgában, hogy bölcseknek ne képzeljétek magatokat. A vakság csak részben veri Izraelt, míg a pogányok teljes számban meg nem térnek. Akkor majd egész Izrael üdvözülni...”* (Róm 11,26-27)

Dániel próféta így ír: *„Abban az időben felkel azonban Mihály, a nagy fejedelem, néped fiainak oltalmazója, és olyan idő jön, amilyen a nemzetek keletkezése óta addig az időig még nem volt. Abban az időben megszabadul népedből mindenki, aki be van írva a könyvbe.”* (Dán 12,1)

A plébános úrral szemben a prelátus úr

A következő oldalak az ökumenizmus valódi problémáit tárják eléink. A katolikus pap, Konrad Sterninger a mai ökumenizmus megítélésében bátor és biztos tanúja az igazi katolikus álláspontnak, és bátran kimondja az ökumenizmus gyengéit. A másik oldalon egy prelátus van, aki látszólag mindent rendben talál. A következő interjú-beszámolót a www.kath.net internetes újságból vettem.

„Az igazság kérdéseit nem lehet a szeretet palástja alatt kibontani”

»A stájer pap, Konrad Sterninger állásfoglalása az ökumenizmus kérdéseiről – a katolikus hit és a protestantizmus között áthághatatlan szakadék tátong.

Kath.net: Az ökumenizmusról szóló beszámoló és az ön kijelentései nagy vihart kavartak. Számított rá?

Sterninger: Igen, ahogy látom és olvasom, úgy hallottam, sok hozzászóló volt- pozitív és kritikus is, egészen a visszautasításig. Ez várható volt. De a sok egyetértő nyilatkozat megmutatta nekem, hogy sok katolikus nagyon bizonytalan a ma oly gyakori ökumenizmussal kapcsolatban. Lelki-gondozói gyakorlatomból tudom, hogy sok olyan katolikus van, aki tiszta és világos választ vár az igaz hit, az igazi Egyház és az igazi vallás kérdésére. Erre a válasz egy nekünk ajándékozott, Krisztus által kinyilvánított igazság, amit nem lehet felhígítani vagy eltakarni: az egyetlen igaz vallás a katolikus vallás, és az egyetlen Krisztus által alapított Egyház az egy szent katolikus és apostoli Egyház, ahogy a Hiszekegyben valljuk.

Kath.net: Egyes kritikusok azt állítják, hogy az ön véleménye nincs összhangban a második vatikáni zsinat tanításával. Mit szól ehhez?

Sterninger: A fent említett mondat is az Egyház tana. Ha az UR (= Uritatis reintegratio, Határozat az ökumenizmusról) 14. századi zsinati dekrétumban a „keresztényeknek Krisztus egyetlen Egyházába való újraegyesítéséről” van szó, akkor ezzel a nézetemmel, hogy az elszakadt keresztényeknek egy atyai házba kell visszatérniük, a zsinat talaján állok. A katolikus Egyház Krisztus egyetlen Egyháza. Az LG (Lumen Gentium) 8 zsinati dekrétumban a zsinat „Krisztus egyetlen Egyházáról” beszél. Ez nem jelent mást, mint a katolikus Egyházat, és csak ez Krisztus Egyháza. Nem-katolikusokkal is folytatok párbeszédet, de mindig azzal a céllal és vággyal, hogy a kiváltak visszatérjenek az atyai házba. Az Egyház az a biztos bárka, ami által megmenekülhetünk.

Kath.net: Miért eretnek a protestánsok tanítása?

Sterninger: Ha a protestantizmus tanai nem lennének heretikusak, a trienti zsinatnak nem kellett volna elítélnie azokat. Az eretnokség szétrombolja a hit egységét, és az egyházszakadás, mint

tudjuk, a vezetés egységét, ahogy az ortodoxokkal történt. Sajnos ma gyakran lehet hallani, hogy a katolikusoknál és a protestánsoknál több közös van, mint, ami elválaszt. De ezt soha senki nem igazolta. Mit jelent konkrétan, amikor ilyen véleményeket képviselnek? Ez azt jelenti, hogy a hitérték, amivel a katolikusok felülmúlják a protestánsokat, mellékes.

Ezért kérdezem, hogy valóban mellékes, hogy két vagy hét szentség van? Jelentéktelen, hogy az általános papságon kívül van egy szolgálati papság? Vagy valóban mellékes, hogy Krisztus istenséggel és emberséggel, testtel és lélekkel, hússal és vérrel valóban jelen van oltárainkon a legszentebb Oltáriszentségben? Vagy valóban mellékes, hogy van-e, vagy nincs tisztítóűz, a lelkek tisztítóhelye? Tényleg nem fontos, hogy van Mária, a szeplőtelen fogantatás, az örökké Szűz és Istenanya vagy nincs? Önök, maguk is eldönthetik. Mindenesetre mi látjuk a protestantizmus nagy hiányait és tévedéseit. Ezekkel a különbségekkel mégsem lehet a katolikus hitet a protestantizmussal egy kalap alá venni.

A katolikus hit és a protestantizmus között hatalmas úr tátong. Ezt elmondani biztosan nem kellemes, és nem a protestánsok ellen van, hanem egyszerűen felebaráti szeretetből. Valakinek egy betegsége vagy hibára felhívni a figyelmét – szeretettől vezérelve – mégiscsak a szeretet kifejezése! Miféle orvos lenne az, aki nem figyelmeztetne az életveszélyes életmódra!

Kath.net: A konferencián azt mondta, hogy igazság nélküli egység nem igazi egység. Tudna konkrétabb példákat megnevezni, hol nem lehet már az igazság kérdését komolyan venni?

Sterninger: Milyen egység az, ahol az igazság és a tévedés szemben állnak egymással? Én nem tudom az igazság kérdését a szeretet palástja alatt kibontani. Csak egy igazság van, és ezt Krisztus kinyilvánította. Van ezekre az igazság-kérdésekre elég példa: A felszentelt katolikus pap és a protestáns vallástanító együttes fellépése az ökumenikus rendezvényen azt a benyomást kelti, mintha

két egyenértékű istentiszteleti szolgáról lenne szó. Kettőjük között lényeges különbségek vannak. A katolikus szentáldozás a szent-misén és a protestáns úrvacsora: itt Krisztus valódi teste, ott egy darab kenyér az utolsó vacsora emlékére. Ezzel nem lehet közös áldoztatást végezni. Aztán az olyan ún. multikulturális helyek kialakítására, mint kórházak, repülőtér iskola, minden vallás szimbólumával.

Nincs már több kérdés az igaz vallást illetően. Itt azt a benyomást keltik, hogy minden vallás ugyanolyan egyforma, azonos jelentőséggel bír, ugyanolyan jó, egyformán igaz...

És világok választják el őket egymástól! Az Egyház fogalom használata is zavart okozó, abban az értelemben, mintha Krisztus több egyházat alapított volna, amelyek fontos kérdésekben alapvetően különböznek. Krisztus, Urunk és Istenünk nem mond ellent magának. Ezt minden egyszerű laikus megérti. Ebben az értelemben a régi keresztelési ének szövege is megváltozik: „az igaz Egyházból”, amelybe Krisztus hívott minket, az 'Ő Egyháza' lett. A példákat lehetne még tovább folytatni.

Kath.net: Tekintettel arra, hogy a protestánsokkal nincs közös Krisztus, lehetséges-e egy közös ima?

Sterninger: Gyakran voltam közös imatalálkozókon. Sajnos meg kell mondanom, hogy a közös imádkozás nehézségekbe ütközik. Amikor Krisztushoz fordulunk, szeretnék a teljes Krisztushoz fordulni, és Hozzá tartozik az anyja is – mert anya és fia elválaszthatatlanok, és idetartoznak Testének megszentelt tagjai is, a szentek. Ide tartozik jelenléte az oltáron, a legszentebb Oltáriszentségben. Számomra idesorolhatók még a tisztító tűzben szenvedő testvéreim is. Az értük mondott ima is a szeretet egy fajtája. Látja, ez „közösen” lehetetlen. Megtörténhet, hogy katolikusokat, akik a legszentebb Szűzhöz imádkoznak, a protestánsok okkultaknak tartják. Az imában lévő kegyelem csak akkor áradhat ki, ha valóban egyek vagyunk.

Kath.net: A jelszó a „Karizmatikus megújulás” és Ökumenizmus. Ön évek óta a Karizmatikus megújulás tagja (CE). Hogyan értékeli a CE helyzetét az ökumenizmussal kapcsolatban?

Sterninger: Nem vagyok „tagja” a Karizmatikus megújulásnak. Ez nem „mozgalom” az Egyházban, hanem az Egyház egy mozgalma, aminek éltetője a Szentlélek-isten. Ezt átéltem, és velem együtt átélte sok katolikus is. Aki valóban engedi, hogy a Szentlélek vezesse, azt bevezeti az Egyház szívébe, és eltölti az Egyház iránti, és az Egyház látható feje, a pápa iránti nagy szeretet. A Szentlélek mutatja menyasszonyát is, a legszentebb Szüzet, az Egyház anyját is. A Szentlélek újra visszavezeti az Egyház ölébe az Egyháztól elszakadtakat. Ezt gyakran nagy örömmel éltem át. Itt örömmel és tárt karokkal fogadják be őket. Sajnos ma a CE-ben nem mindenütt uralkodik ez a Lélek, hanem inkább olyan irányba fordulnak az emberek, hogy a katolikus Egyházat minden vallással egy szintre helyezték. Az „elszakadt testvérek visszatéréséről az atyai házba” alig esik szó. Pedig ez lenne a legfőbb törekvésünk.

Kath.net: Nem érzi úgy magát az ökumenizmusról tett kijelentései miatt, mint a „sivatagban magányosan kiáltó”?

Sterninger: Én nem érzem magam egyedül ezekkel a kérdésekkel, és az ökumenizmussal kapcsolatos gondokkal, melyek sokak számára azt sugallják, hogy mindegy, milyen valláshoz tartozunk.

A következő napokban azért fogok szívből imádkozni, hogy csak egy pásztor és egy nyáj legyen. A Szentlélek világosítsa meg a katolikus Egyházból kivált keresztények szívét, és ajándékozzon nekik erős egység utáni vágyat a hitben és szeretetben az egy szent, katolikus és apostoli Egyház ölében. Ajándékozzon a katolikusoknak új, mélyebb szeretetet az Egyház iránt, és mondjanak köszönetet azért az ajándékért, hogy a valódi Egyházban nyerték el a keresztséget. Legyenek a katolikusok határozottak, langyosságtól mentesek és életükkel kövessék Megváltónk hívását, hogy az Egyházban az Egyházzal szülessenek újjá az örök életre.«

„Miért nem érti meg egymást a pap és a prelátus?”

»Hogyan lehetséges, hogy két katolikus vitapartner az ökumenizmust ilyen ellentétesen ítéli meg, és mégis igaza van mindkettőnek? Don Reto Nay kommentárja Linzből.

Olvastam a cikket Konrad Sterninger atya grazi előadásáról, és az ottani egyházmegye lelkipásztori hivatala vezetője Heinrich Schnuderl prelátusnak a válaszáról. Nem aggaszt, hogy két pap ilyen gyökeresen ellentmond egymásnak, és nem rejtik véka alá érzelmeiket. Sokkal rosszabb az, hogy mindkettőnek igaza van.

A nyílt szó nyílt kapcsolatot jelent. Ez értéke lenne a két egyházi személy vitájának. De amikor valaki arra törekszik, hogy ne mondjon semmit, vagy kötelező kedvességgel és diplomatikus banalitásokkal társalogjon, a párbeszéd elkerülésének és a bizalmatlanságnak a legkeményebb formája előtt állunk.

A megfoghatatlan, semmitmondó beszélgetések senkit nem szolgálnak, az Egyházat sem. Már azért sem, mert azok a zsoltár szavai szerint kétélűek: *„Ajkai a vajnál lágyabbak, de szíve háborúsággal teli. Szavai simábbak az olajnál, ugyanakkor azonban kivont kardok.”* (Zsolt 55,22) Ez ellen ajánlja a népek apostola a kolosszeieknek írt levelében a szenteknek, hogy beszédetek legyen mindig sóval ízes, és az Újszövetség szereti a világos beszédet (görögül: *Parresia*).

Ezért gyanítom, hogy a Bibliához szokott protestánsok az atya világos szavait kevésbé veszik tragikusan, mint mi, katolikusok, akiket még mindig, nem ok nélkül azzal vádolnak, hogy nem ismerjük a Szentírást.

Tehát minden a legnagyobb rendben van? Sajnos nem. Hogy lehetséges, hogy két katolikus beszélgető partner az ökumenizmust ennyire ellentétesen ítéli meg, amikor mindkettőnek igazat adnak?

Ez a ritka jelenség utalás arra a súlyos belső ellentmondásra, amelyben az ökumenikus párbeszéd már régóta szenved. Ezeknek az ellentmondásoknak az alapja a homályos nyelv, vagyis a világos beszéd hiánya, amelyek a legtöbb ökumenikus felvilágosítást és állásfoglalást uralják.

Bár ez a ködös kétértelműség a tárgyaló asztalnál minden lehetséges teológiai megközelítést felszínesen kielégít, ugyanakkor egyre nagyobb szakadékot eredményez a katolikus hittudomány és az ökumenikus gyakorlat között. Aki jó érzéssel akar részt venni egy ilyen párbeszédben, nem tehet úgy, mintha nem volna tisztában ezzel a szakadékkal. A letagadott betegséget nem gyógyítják meg, csak elnyomják.

Sterniger atya felsorolja ennek a betegségnek néhány szimptomáját. Nehéz lenne őt hazugsággal vádolni. Valóban igaz, hogy a konkrét ökumenizmus zavart okoz, mindenekelőtt a katolikusoknál lemondással jár, közben az igazság kérdését nem feszegeti. Az biztos, hogy a protestánsok hétmérföldes csizmával távolodtak el az egységtől. Például a Zwingliánus Zürichben az egyházközségi tagsághoz már régen nem feltétel a keresztség.

Igaz, hogy azt a szót, hogy egyház ökumenikus összefüggésben mindig megtévesztő értelemben használják, mely a szent apostoli Egyház valóságát háttérbe szorítja. Igaz, hogy a szentségek és a papság Krisztusa nem a protestánsok Krisztusa.

Az ortodoxokkal az egység megteremtése „nagyon nehéz”: Görögországban a keresztényeknek, akik áttérnek az ortodox hitre, még egyszer meg kell keresztelkedniük, a Szent földön a ferenecseket az ortodox szerzetesek megverték. Oroszországban az irkutszki püspököt az ország ortodoxai lemondásra utasították.

Igaz az is, hogy az egységes Bibliafordításnak semmi köze az egységhez, mert a protestánsok nem használják. Nyilvánvaló, hogy nem sokra tartják a fordítás minőségét. Igaz, hogy az igazság

és a tévedés kizárják egymást, és sajnós az is igaz, hogy a katolikus érték védekezésére kényszerül.

Nem lenne tisztességes, ha az atyának azt a kijelentését, hogy a protestánsok „eretnekek”, zokon vennénk. Hogy lehetne különben megmagyarázni, hogy olyan katolikus teológusokat, mint Küng és Hasenhüttel, akik átlagos protestáns véleményt képviselnek, felfüggesztenek, vagy menesztik őket? Ezenkívül – ha a protestánsok nem térnek el a katolikus hittudománytól – akkor minek az „ökumenikus párbeszéd”?

Nem szól semmi a pápa és a zsinat nagy ökumenikus irányelve ellen. De fel kell tenni a kérdést, hogy ezt alapnak vagy ürügynek használják arra, mit nyújt ma az ökumenizmus.

II. János Pál 1995-ben arról beszélt, hogy a második zsinat óta „visszafordíthatatlanul” kötelez az ökumenizmus, és a más vallásúakra, mint „partnerekre” kell tekinteni. Ebben a megfogalmazásban nincs mit kifogásolni, hangsúlyozza a prelátus. A kérdés csak az, hogyan kell ezt érteni a gyakorlatban anélkül, hogy ne nőjön a szavak és tettek közti említett szakadék.

A prelátus úr a valóságnak megfelelően az „ökumenikus mozgalom bátor ébredéséről” beszél. A „bátor ébredés” pozitívnak hangzik, és valamelyest diadalmasnak. Ráadásul még nyitva marad a kérdés, mitől hűlt ki az említett ébredés bátorsága.

A „bátorság” az erkölcs és teológia fogalma, nem a tartalom kifejezése. Ha a bátorságon túl az ökumenizmus valódi helyzetére pillantunk, elszáll a diadal. Biztosan nincsenek már a vegyes vallású területeken a korábbi ellenszenvék.

A külön iskolák, vendéglők, élelmiszerboltok már a múlthoz tartoznak. Őszintén be kell vallani, hogy a régi vallásháborúk a terpet nem az „ökumenikus tudatnak”, hanem a vallási közömböségnek adták át.

Régen a katolikusok és a protestánsok talán gyűlöltek egymást, ma közömbösek. A szeretet ellentéte nem a gyűlölet, hanem a közönyösség.

Nem akarunk általánosítani, vannak kivételek. Csak mikroszkóppal kell keresni. Ennyit már régebben is találtunk.

Summa summarum: Az atya, az ismert ifjúsági lelkipásztor, előadásában a reálisan létező ökumenizmusból indult ki, hogy miként működik ez a gyakorlatban, és milyen kihatásai vannak. Ezzel szemben a doktori fokozattal rendelkező prelátus az érem másik oldalára hivatkozik, azaz a tanítóhivatal (Róma) ökumenizmusról írt közleményének fő vonalaira. Az ökumenizmus jövője attól függ, sikerül-e mellébeszélés nélkül őszinte egyetértésre jutniuk.«

A hamis ökumenizmus problémái

Scheffczyk kardinális könyvéből: „Entschiedener Glaube – befreiende Wahrheit” (Hitbeli döntés – felszabadító igazság, Stella Maris-Verlag) az alábbi sorok rámutatnak a könyv témájára.

»Már hosszú idő óta tapasztalható, hogy Németországban sok egyházi rendelkezést figyelmen kívül hagynak. Ezt nemcsak az 1995-2000 közt megfigyelhető késedelem mutatja, amely terhes anyák lelki tanácsadásával kapcsolatos, hanem az is, hogy a német püspökök folyamatosan ellenállnak azoknak a rendelkezéseknek, amelyek szabályozzák a laikusok együttműködését a papi szolgálatnál (1997).

A német katolikus egyház legmagasabb képviselőinek egyike túllép az Egyház hallgatásán, amely megpróbálja eltussolni a katolikus tanítás és az egyházi gyakorlat közötti szakadékot. Scheffczyk emlékeztet a pápa levelére, amelyet a német bíborosokhoz írt 2001-ben. Ebben a levélben a szentatya rámutat a német egyházmegyékben uralkodó szomorú állapotokra és kéri, hogy a laikusokkal kap-

csolatos egyházi rendelkezéseket végre ültessék a gyakorlatba. A pápai levél, amiről az országban alig vesznek tudomást, világos pápai útmutatásokat tartalmaz, amiket a bíboros ebben a könyvben kifejt. A könyvben olvasható elemzések és megoldási javaslatok a katolikus egyházi vezetés számára egyenértékűek a vészhang megkondításával, és radikális fordulatért kiáltanak az egyházi pasztoráció és a katolikus sajátosságok (Proprium) területén.

„A túlintézményesített német egyházmegyék a hit gyakorlását, és az Egyház tanítása és rendje iránti hűséget tekintve csak meszelt sírok? Az egyházmegyék, amelyekben a hit elevenségét az egyházi szervezésű laikus csoportok (grémiumok) számával mérik, nem tekinthetők fedhetetlen helyi egyházaknak, mivel a pápai tanítóhivatalhoz és vezetéshez való hűség sok esetben nem kívánatos.

De nemcsak a külső rendről van szó, sokkal inkább arról, hogy a vallási köz-tudatból eltűnt a szentségek kegyelemközvetítő erejének jelentősége, ami a bűnbánat szentségének szinte teljes eltűnését és annak a tudatnak az elvesztését eredményezi, hogy **mindannyian megváltottak** vagyunk. A szentségimádások elmaradása, és a papi identitás elvesztése további mozaikkövek a németországi Egyház szomorú állapotának a képéhez, ahol a katolikusok a templomban szívesebben ülnek, mint térdelnek.

Tudjuk, hogy a pápai utasítások ellenére a liturgiában, prédikációban, katekézisben és a plébániavezetésben továbbra is vannak olyan esetek, amelyek nem egyeznek az Egyház tanító és fegyelmi elveivel – így írja a pápa. Scheffczyk bíboros megnevezi azt a német pasztorációs szemléletet, ami ellentétes az általános egyházzoggal, például azt a téves állítást, hogy a pap nélküli istentisztelet látogatásával teljesítik a hívek a vasárnapi szentmise-hallgatás parancsát.

Az egyházak közötti párbeszéd területén a bíboros határvöket is kijelöl. Arra hívja fel a figyelmet, hogy a keresztények és a muszlimok nem ugyanazt az Istent imádják, és ezzel helyreigazít

egy félreérthető zsinati szöveget. Példaként hozza azt, hogy a katolikus teológiai fakultáson egy muszlim hitű férfi díszdoktori címet kapott teológiai tudományból az egyházi élet területén szerzett különleges érdemeiért. A kardinális ezt problémásnak és irritálónak tartja.

Ebben az összefüggésben nem tudok szabadulni a kérdéstől, vajon miért vonakodtak a püspökök húsz éve attól, hogy a teológia-professzoroktól megköveteljék – pápai előírás szerint – a hit-tudományi vizsgával együtt a húségeskü letételét is. Nyilvánvaló, hogy a hitehagyás, amit a pápa is elismert, lényegében a püspökök mulasztásából származik, akiknek az egyházi tanok tisztaságára kellene ügyelni, de ehelyett inkább harmadrangú dolgokkal foglalkoznak.

Ellentétben a széles körben elterjedt eufóriával, a bíboros felhívja a figyelmet az ökumenizmus határaitra, és határainak átlépésére. A különbözőségeket kibékítést azzal utasítja el, hogy mély különbségek vannak a katolikus és evangélikus egyház felfogása között. Az egyházi hivatalok és az Eucharisztia közösségének kölcsönös elismerése, vagy a katolikus és az úgynevezett evangélikus egyház egyesülése, ami katolikus szemel nézve egyáltalán nem is egyház, teljesen kizárt. A teljes ökumenizmus a pápa joghatósági primátusának elismerése nélkül nem elfogadható.

Ezzel összefüggésben a bíboros megemlíti azokat a problémás kijelentéseket, amik a megigazulás-tannal kapcsolatban az 1999-es közös nyilatkozattétel alkalmával elhangzottak, továbbá rámutat a kegyelemtanban fennálló alapvető különbségekre.

Ökumenikus illúzióink egyáltalán nem lesznek, ha csak egyedül a szentmiseáldozatról szóló tanításra, a pappá szentelésre, a Szent Szűzre – az Istenanyára, Máriára –, vagy a pápa primátusára és tévedhetetlenségére gondolunk. Végül megértjük, hogy az ökumenikus fél-hit nem elég a megváltáshoz, hanem csak egy teljes hitbeli döntés, amely valóban felszabadító igazság.«

Az első ökumenikus egyházi nap Berlinben

2003-ban rendezték meg Berlinben az első ökumenikus egyházi napot, egy újdonságot a német kereszténység életében.

A házigazda nem a katolikus Egyház volt, hanem a Német Katolikusok Központi Tanácsának Laikus szervezete (Laienorganisation des Zentralsrates der deutschen Katholiken – ZdK) és az EKDK. Ennek az ÖKT-nek (ökumenikus egyházi nap rövidítése) a mottója így hangzott: „Legyetek áldás másoknak!”

Teljes joggal mondható, hogy ez az ökumenikus egyházi nap nem volt áldás, bár a szervezők és sok közlemény azt hangoztatták, hogy sikeres, reménnyel teli ökumenikus találkozó volt. Hogy milyen vonatkozásban, azt ne firtassuk.

A kritikusok azt mondják, hogy ez az ötletszerűség ökumenikus ünnepe volt. A nagy attrakció és az első ÖKT fénypontja a dalai láma volt. A sok lehetőség mellett az iszlám kultúrát is meg lehetett ismerni, stb.

De engedjünk másokat is megszólalni ez ügyben.

A „Die Tagespost” újságban közzétett interjúban a volt pénzügy- és védelmi miniszter, Hans Apel (SPD) így reagált az első ÖKT-re: „Ez egy happening és nem tanúságtétel volt az aktív és bensőséges hit mellett.” Nem nagyon engedték szóhoz jutni ott Jézus Krisztust és a Szentlelket. „Ha ott többek közt a dalai láma és Schröder kancellár beszél, aki nem kedveli az Egyházat, hiába volt jelen sok jámbor hívő, de amit én kereszténységnek tartok, ahhoz nem sok köze volt.” Hans Apel kilépett az evangélikus egyházból, és most egy szabadegyház tagja.

A www.kath.net-ről származik a következő beszámoló:

Róma (www.kath.net/idea/red): „Joseph Ratzinger egyetért a konzervatív protestánsoknak az ökumenikus egyházi napról mondott kritikájával. A májusi találkozás után Ulrich Rüss tiszteletes

az evangélikus közösségek konferenciájának az elnöke, szemrehányást tett a rendezőknek, hogy a hitvallások lehetőségét elmulasztották. A buddhista vallási vezető, a dalai láma meghívásával a vallások keveredéséhez vezetett, ahelyett, hogy a keresztény hit alapjait világították volna meg a látogatóknak – mondta Rüss a »Diakrisis« (Gomaringen bei Thübingen) újságban megjelent interjúban. A közös úrvacsorával a kapcsolatfelvétel is inkább egymással történt, mint az Istennel. »Ha a katolikus Egyházat komolyan akarják venni, a pápát és az Egyház dogmáit is komolyan kell venni. Egyszerűen nem figyelembe venni ez többet árt, mint segít az ökumenizmusnak« – mondta Rüss. A Vatikáni hittani kongregáció prefektusa (ma XVI. Benedek pápa) nézete szerint ez az interjú a legkiegyensúlyozottabb és legjobb állásfoglalás az egyházi napról, amelyet csak ismer. Minden szavával egyet tud érteni – írta Ratzinger.”

Püspökök, kardinálisok és teológusok, akik kezdettől fogva távolságot tartottak az ökotalálkozástól, nem tettek lakatot a szájukra. Berlinből – mondta Meissner kardinális – egy „nagy dezorientációt és zűrzavart keltő csoport” indult el a egyházközségekbe. Ennek egyik háttére az volt, hogy Lehmann kardinális a németországi evangélikus egyház tanácselnökével, Kock lelkésszel vasárnap reggel ökumenikus istentiszteletet tartott. Mivel ott ez megtörtént, a katolikus egyházközségekben azt a benyomást keltették, hogy ez bárhol lehetséges.

Tudni kell, hogy a katolikusok számára a kötelező vasárnapi szentmisehallgatást (szentmiseáldozatot) nem helyettesíti egy ökumenikus istentisztelet.

Scheffczyk kardinális rávilágított arra, hogy „fenn áll a veszély, hogy a katolicizmus lényege feloldódik a mindennel kiegyező gondolkodás zavaros vizében.” Az ökumenikus egyházi nap számára katartikus jelentéssel bírt (ez dráma). Scheffczyk bíboros úgy gondolja, továbbá Meissner, Mixa és a többi püspök szerint is, azok-

nak, akik a német teológiai vitákban hangadók, legfőbb ideje lenne visszatérni az ökumenikusság ujjongásából a valósághoz.

Lehmann kardinális, ennek az ökumenizmusnak szószólója és aktivistája megharagudott, és sértve érezte magát, különösen az akkori Ratzinger kardinális kijelentései miatt, aki a berlini ÖKT-t „kontúrok nélküli”-nek és „magukat ünneplőknek és élvezőknek” nevezte. Főképp a kölni Meissner kardinális vélte úgy, hogy a „hit lényegéről van szó”.

Amiről a legtöbb szó esett, és amit a médiák a legjobban eltúloztak beszámolóikban, természetesen a közös úrvacsora volt.

II. János Pál pápa néhány nappal a berlini ÖKT előtt nyilvánosságra hozta az Eucharisziáról szóló enciklikát. Ebben még egyszer leszögezte, hogy a szent Eucharisztia vétele csak az Egyházhoz tartozó keresztényeket illeti meg, és a katolikusok nem részesülhetnek protestáns úrvacsorában. Ezzel jelezte, hogy az ún. interkommunió nem megengedhető.

A katolikus peremcsoportok vagy ún. báziscsoportok, mint az „alulról kezdeményező Egyház” (IKVU) és az „Egyház mi vagyunk” (figyeljük meg a névadást!) és az evangélikus Gethsemáni közösség katolikus rítus szerint szerveztek egy istentiszteletet „nyitott áldozással” (ahol az evangélikusok is részesülhettek szentáldozásban), és egy evangélikus istentiszteletet, ahol a katolikusok is fogadhatták az úrvacsorát.

Két katolikus pap, Gotthelf Hasenhüttl és Bernhard Kroll is részt vettek ezen az istentiszteleten, pedig tudták, hogy a katolikus Egyház levonja a konzekvenciát (mindkettőt felmentették papi szolgálatukból).

Ezek után megragadták az alkalmat, hogy a nyilvánosság elé lépjenek. Az akciónak az volt a hátsó szándéka, hogy erősítsék a szakadás szellemét, amit ez a berlini ÖKT is képviselt.

A sajtó hetekig foglalkozott a két plébánossal, akik evangélikus úrvacsorát vettek, ami így nagy publicitást kapott.

Az egyházközösség is, amelyben Bernhard Kroll plébános nagy tiltakozó akciót szervezett, jelentős figyelmet kapott a médiában. Hát így kell forradalmat csinálni.

A közös úrvacsora volt a legfontosabb kérdés. A két pap felmentése hetekig nagy hullámokat kavart a médiában.

Sokan felháborodottan kérdezték, miért büntették ezt a két plébánost, amikor magas egyházi méltóságok is hasonló módon gondolkodnak. A trieri Marx püspököt megtámadták, és „keményvonalas”-nak nevezték, mert Hasenhüttl plébánost felfüggesztette hivatalából.

Guido Horst a „Tagespost”-ban azt írja: „Marx püspök nem keményvonalas, mert az események alakulása miatt nem volt más választása. Másoknak lett volna választási lehetőségük, akik húsz-harminc éve az íróasztaltól vagy a tanszékről ilyen provokációkra – amelyet Hasenhüttl előkészített – készültek, vagy azokat megengedték. Hiányzott a mértéktartás, és erősebb volt az ökumenikus türelmetlenség.

Walter Kaspar – a későbbi kardinális – 1970-ben azt írta a katolikusok és protestánsok közös áldozásáról:

„A tulajdonképpeni szabálytalanságot nem a nyitott communió-ünneplések (szentáldozások – úrvacsora vételek) jelentik, hanem az egyházak szakadása és egymás kölcsönös kiátkozása. Egyes itt előretörő csoportok eléggé pozitívan nem értékelhető tevékenysége az, hogy az egység szentségében való szakadás botrányát az egyes egyházak szemé elé tárják újra, és újra, és azon dolgoznak, hogy a status quoval ne tudjunk olyan könnyedén megelégedni. Ezért az egyes Eucharisztia-ünnepek (szentmisék), ha keresztényi felelősséggel ünneplik, reményt adhatnak arra, hogy az elválasztó árkokat közös erőfeszítéssel betemethessük, ha mindenki hitben

összegyűlik az Úr asztalánál, hogy az egy kenyérben részesüljön, és engedje magát az egy testhez hozzákapcsolni.” (A keresztények közös úrvacsorát akarnak, Mainz, 1971., 40-50. old.)

Amit Walter Kaspar teológus nem tudott elég pozitívnak és méltónak tartani, és a remény jelének tekinteni, azt Reinhard Marx püspöknek felmentéssel (suspensióval) kellett megtorolnia. **Érdekes látni, ahogy egy teológus elit már évek óta a katolikus egyházi kép felpuhításán dolgozik – és közben a legmagasabb szintről (!) személyes támogatást kap.**

Karl Lehmann 1970. november 20-án azt írja a püspöki konferencia által kiadott „Publik” című újságban: „Teológiai tekintve az egyházzsakadás nagyobb botrány, mint az egyház egységének előrevételezése az interkommunió által.” De ezek a teológusok akkor még nem voltak püspökök! Szemmel látható, hogy a hivatal megváltoztatja a tudatot.

Aki ilyen téziseket terjeszt, valóban felpuhítja a katolikus egyház képét. Közben felmerül a kérdés, hogy vajon hiányzik-e náluk teológia ismerete (ami nem képzelhető el), vagy a katolikus hit-tudományt nem ismerik el teljes egészében, sőt kétségbe vonják. Kaspar és Lehmann nem az egyetlenség, akik így gondolkoznak, van Németországban elegendő püspök, aki ugyanígy vélekedik az interkommunióról. Ezért nem csoda, hogy ez sok egyházközségben előfordult és előfordul.

Peter Christoph megkérdezi Scheffczyk kardinálissal folytatott beszélgetésében: „Az ökumenizmussal kapcsolatban sokan követelik a közös úrvacsorát a katolikus Egyház és más egyházak és közösségek között. Az evangélikus hívek nem tudják, hogy a katolikusoknál nem úrvacsora van, hanem a pap nyújtja át az eucharisziát, és Krisztus testének vétele szentséget jelent, mely külsőleg étkezés formájában történik?”

Scheffczyk kardinális: „Az úrvacsora-közösséget vagy eucharisztia-vendégséget (eleinte korlátozták az evangélikus hívek

szentáldozását) nem sokkal a II. Vatikáni Zsinat után néhány püspök igényelni kezdte (ld. Kaspar, Lehmann). Ebből aztán hamarosan kialakult az a gyakorlat, hogy katolikusok részesülhettek úrvacsorában, amikor evangélikus istentiszteleten vettek részt.

Az evangélikus lelkészek ma formálisan meghívják a katolikusokat közös úrvacsorára, és megszólják azt az ellentétes katolikus gyakorlatot, amelyből hiányzik az érzékenység a keresztyények egységvágya iránt. Szóvá teszik továbbá a katolikus egyházi hivatal (Vatikán) keresztyényietlen gondolkodását. (Ebből a szempontból a »Básis«-nak már gyakorlata van, de még nyilvánosan nem szankcionálták. Szerz. megj.: A szobrot már felállították.)

Ami az evangélikus keresztyényeket és teológusokat illeti, akik ilyen »meghívókat« küldenek a katolikusok részére, nem lehet tudni, hogy a katolikus hittudománnyal nincsenek tisztában, vagy tudják ugyan, de nem akarják elismerni.

Az ilyen »meghívások«, vagy az ezzel kapcsolatos kérések elfogadásával megoldhatatlan helyzet áll elő: fel kellene adni olyan igazságokat, mint a felszentelt papság, az apostoli szukcesszió (megj.: A püspökök 2000 éves szentelési láncolata, amely a protestáns pásztoroknál nincs meg), az átváltoztatás, az Úr Oltáriszentségi jelenlétének állandósága, az Egyház, mint a szó szoros értelmében a hívek közössége. Az, hogy a teológusok nem ismerik az összefüggéseket, nem kevésbé rossz. Ugyanakkor az úrvacsorára hívó evangélikus keresztyényeknek nem kell a szemére vetni, hogy felhívásukkal a hitszakadást segítik elő, mert a szóban forgó katolikusok valószínűleg már nem ismerik az alapvető **hitigazságokat**, és az úrvacsorára szóló meghívást »a lelkiismeret szabad döntésével« indokolják, amely nem kellően informált, vallásilag képzetlen lelkiismereten nyugszik.”

II. János Pál a kardinálisoknak írt írásában idézi a Vatikáni Zsinatot (*Unitatis redintegratio*, 11), amikor ezt írta: „Egy olyan ökumenizmus, amely az igazság kérdését többé-kevésbé félreteszi,

csak látszatsikerekhez vezethet.” Engedjék meg a kérdést: A pápának és a zsinatnak a szavait Németországban nem hallották meg? (259-262. old.)

A tulajdonképpeni ökumenikus törekvés minden kereszténynek az Egyházban való teljes közössége lenne, amely kétoldalú párbeszéddel jönne létre az igazságban. Az ökumenizmus nem élhet azzal vissza, hogy a katolikus hitigazságokat eltörli, kiforgatja és felhígítja. Nem élhet vissza azzal, hogy megtámad megdönthetetlen katolikus hagyományokat és tradíciókat, rágalmoz, és protestáns meggyőződésre és praktikákra változtat. Bizonyos katolikus mozgalmak reformigényei szerint a katolikus Egyháznak csak a katolikus név kellene, és már nem a római-katolikus apostoli Egyház.

Ennek a hamis ökumenizmusnak az a törekvése, hogy a katolikusokat saját Egyházuk ellen hangolja. Azaz a katolikus tanítóhivatalt, a megdönthetetlen hitbeli alapokat és igazságokat korszerűtlennek, makacsnak és merevnek bélyegezze.

Taktikájuk része az is, hogy a hön vágyott egység hiányát az evangélikus keresztényekkel a vatikáni öreg férfiak makacsságának és konokságának (milyen gyakran mondják ezt) tulajdonítják.

Ezzel a pápát, hivatalát és hierarchikus egyházi kormányzását támadják.

Bizonyos körök és áramlatok bomlasztó tevékenységében az Egyház, a pápa és a tanítóhivatal ellen sajnos sok katolikus is léprement és közreműködik.

A katolikusok egy része a szekularizáció (elvilágiasodás), és a humanista világkép következtében annyira összekeveredett, hogy a hierarchikus tanítóhivataltól és a pápától már nagyrészt elidegenedett.

A katolikus Egyháztól elszakadt egyházi közösségeknél (evangélikus-protestáns egyház) a felszentelés hiánya miatt (az egyházi rend szentségét Luther eltörölte) az eucharisztikus misztérium

eredeti és teljes valósága nem maradt fenn (Unitatis Redintegratio, 22), ezért az úrvacsorában az Úr halálának és feltámadásának „emlékünnepe” tudják csak megtartani. **De ez nem a szentmiseáldozat misztériuma** (amelyben Jézus valóban jelen van.)

A reálisan létező, és egyre nagyobb nyilvánosságot kapó ökumenizmus nem érdekelt abban, hogy a protestáns úrvacsora és a katolikus Eucharisztia valóságát és tényleges különbségét megvilágítsa, de akkor is tudatosítani kell, ha ettől az ökumenizmus vezető emberei vonakodnak.

A közös (protestáns-katolikus) úrvacsora hívó szavai így hangzanak: „már nincs olyan messze”, „türelemmel kell lennünk”, „még nem jött el az idő”, stb.

Ugyanakkor fennáll a veszélye annak, hogy ez a különbség eltűnik, és a már ma is létező gyakorlatban (a sok interkommunióban) ténykérdéssé válik.

Ezzel szemben az az igazság, hogy a közös úrvacsora soha nem valósul meg, legalábbis azokkal a hívekkel, papokkal, püspökökkel és kardinálisokkal, akik a pápával és a katolikus tanítóhivattal kapcsolatban állnak.

Ha a pápa ezt a gyakran igényelt közös úrvacsorát támogatná, ő is eretnek lenne, s nem lenne már az Egyház kősziklája, amivé Jézus tette.

Az evangélikus úrvacsora nem más, mint a már 500 éve megszüntetett áldozat, amelyet az Antikrisztus az egész világon el akar terjeszteni. Az áldozat megszüntetése Lucifernek és szellemi fiának a pusztítása, aki csak arra vár, hogy beavatkozhasson a történelemben, ahogy a Szentírás előre megjövendölte, és ahogy a szabadkőművesek és szövetségeseik az új világrend megteremtésén munkálkodva az új világkormányt tervezik.

A közös úrvacsora ideje be fog következni, de nem azokkal a hívőkkel, papokkal, püspökökkel és kardinálisokkal, akik a pápá-

val szövetségben állnak. A többiek egy Rómától elszakadt közös egyházban ünnepelnek majd, ahol az Antikrisztus szobra áll, és akit sajnos sok katolikus is követni fog.

Katolikus napok

A katolikus napok rendezője nem a katolikus Egyház, hanem a Német Katolikusok Központi Bizottságának Laikus szervezete (ZdK), amely az első ÖKT szervezésében, Berlinben is részt vett.

Jelenlegi elnöke H. J. Meyer professzor. A ZdK-nak sok egykori és mostani politikus tagja van. A ZdK reprezentál, és sokan nem tudják, hogy aktivitásuk nem egyezik minden katolikus hívő meggyőződésével és hitével. Amire katolikus van írva, belülről nem mindig katolikus.

Reformköveteléseik és céljaik hozzájárulnak a katolikus Egyház és hit protestánssá tételéhez, szemben állnak a pápai tanítói és pásztori hivatallal, amely az Egyház alappillére, és lázadnak ellene. A ZdK egy laikus-mozgalom, az ökumenizmus motorja a németországi katolikus Egyházon belül. Prominens tagjainak a médiák sok figyelmet szentelnek, és gyakran kapnak nyilvánosságot.

Szeretném a másik oldalt is megszólaltatni, amelyet alig lehet hallani a médiában. Dr. Habsburg Otto, aki (2011. július 4-én hunyt el) a Páneurópai Unió elnöke, az Osztrák Monarchia utolsó császárának, I. Károlynak a fia, ünnepi beszédet mondott Marienfriedben 1989. július 22-én és 23-án egy Mária-zarándoklaton és imanapon. Lássunk néhány részletet a beszédéből:

„Az elmúlt napokban, Münchenben Süßmunth Bundestag elnöknő véleményét hallottuk, amit nem lehet szó nélkül hagyni, mert a német katolikusok központi bizottságának tagjaként kellett magát, és ezzel azt a benyomást kelti, hogy a katolikus Egyház érdekében beszél.